

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích činný ve věcech obchodních rozhodl soudkyně Mgr. Evou Zvěřinovou v právní věci žalobce: **CN CARGO Spedition s.r.o., IČ 26049422, Výstavní 726/II, 389 01 Vodňany**, zastoupeného JUDr. Jiřím Kroftou, advokátem v Praze 1, U Železné lávky 568/10, proti žalované: **ŠINDELÁŘ SPEDITION s.r.o., IČ 26024641, Sedlec čp. 49, 373 47 Sedlec**, zastoupené Mgr. Janem Úlehlou, advokátem v Českých Budějovicích, Krajinská 37, o návrhu na zaplacení 3.965.006,90 Kč s příslušenstvím, **t a k t o :**

I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 3.965.006,90 Kč s úrokem z prodlení ve výši 5% p.a. jdoucím od 27.6.2007 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 465.837,20 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Krofty.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 11.5.2012 domáhal na soudu vydání rozhodnutí, kterým by byla žalovaná uložena povinnost zaplatit žalobci 3.960.006,90 Kč s příslušenstvím. Žaloba byla odůvodněna tím, že se žalobce domáhá náhrady škody z titulu odpovědnosti žalované jako mezinárodního silničního nákladního dopravce v souvislosti se ztrátou zásilky, kterou žalovaná převzala k mezinárodní přepravě. Výše náhrady škody rezultuje z limitu náhradové povinnosti žalované podle čl. 26 Úmluvy CMR, tedy částkou 4.757.146,60 Kč, přičemž žalobní návrh je snížen o 792.139,50 Kč, kterým byla žalobcem započtena částka proti pohledávkám žalované za dlužným přepravným z jiných přepravních smluv. Řízení o zápočtu ve výši 792.139,50 Kč bylo pravomocně skončeno rozhodnutím Okresního soudu ve Strakonici, Krajského soudu v Českých Budějovicích a i rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR o dovolání. V těchto řízeních byly provedeny veškeré důkazy a zjištěn rozsah a odpovědnostní základ žalované (v tomto řízení uplatnil žalobce svůj nárok na náhradu škody z titulu ztráty zásilky pouze jako svoji procesní obranu).

Ke skutkovému základu sporu se žalobce dále vyjádřil tak, že žalovaná dne 21.3.2007 převzala zásilku 588 kartonů textilu o brutto váze 18.000kg k přepravě z Prahy do Říma, kde měla být zásilka přistavena k vykládce dne 23.3.2007 nejpozději do 18:00 hodin. Celková cena zásilky činila 185.731,20 EUR. Podle výpovědi osádky vozidla došlo v noci z 23.3. na 24.3.2007 k přepadení osádky vozidla a k odcizení nákladu. V pravomocně ukončeném soudním řízení byla zjištěna hodnoty zásilky v částce 185.731,20 EUR a rozsah limitové povinnosti žalobce dle čl. 24 Úmluvy CMR v rozsahu 4.757.146,40 Kč (násobek 8,33 jednotek ZPČ-zvláštní práva čerpání- a brutto váhy postrádané zásilky 18.000Kg). Okresní soud ve Strakoniciích v řízení 4C 21/2007 nevyhověl námitce žalované na zproštění se odpovědnosti z důvodu neodvratitelné události (loupeže) a konstatoval, že by loupež byla ze strany dopravce odvrátitelná, pokud by dopravce zachoval nezbytnou profesionální péči při organizaci a průběhu přepravy. Tento rozsudek byl Krajským soudem v Českých Budějovicích změněn, k dovolání žalované, kterému Nejvyšší soud ČR vyhověl, rozhodl opětovně Krajský soud v Českých Budějovicích tak, že se rozsudek Okresního soudu ve Strakoniciích potvrzuje, a to s odkazem na odpovědnost žalované za ztrátu zásilky tak, jak byla tato odpovědnost kvalifikována v rozsudku Nejvyššího soudu ČR 23Cdo 1383/2009-312 ze dne 28.6.2011, podle kterého se mezinárodní silniční dopravce nemůže zprostit své odpovědnosti za ztrátu zásilky ani v případě, že přesvědčí soud o tom, že mu zásilka byla odňata násilným způsobem nebo pod pohrůžkou násilí, pokud věrohodně neprokáže, že učinil všechna opatření korespondující profesionální péči o zásilku, která se vztahují k výběru zabezpečeného vozidla, výběru osádky, organizace trasy a bezpečného parkování vozidla, jakož i jeho dojezdu na vykládku v době, kdy vykládka ještě může být provedena bez rizika. Nedošlo rovněž k promlčení nároku, neboť promlčení bylo opakovaně prodlouženo žalovaným se souhlasem jeho odpovědnostního pojistitele do 31.5.2012 s tím, že škoda byla reklamována dle čl. 32 Úmluvy CMR dne 27.6.2007.

K výzvě soudu o vyjádření postupem podle §114b o.s.ř. se žalovaná vyjádřila tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byl potvrzen rozsudek Okresního soudu ve Strakoniciích, nepovažuje za správný, bylo podáno dovolání, neboť odvolací soud se nevypořádal s některými námitkami ze strany žalobce a nenaplnil tak všechny závěry odvolacího soudu. Žalovaná společnost není odpovědna za ztrátu resp. násilné odnětí zásilky s odkazem na ust. čl. 17 odst. 2 Úmluvy CMR. Není dále pravdou, že by mezi účastníky byla nespornou výše škody, neboť tato není ze strany žalobce prokázána. Výše vzniklé škody by se měla, dle názoru žalované, posuzovat dle výše nákupní ceny zboží tvořícího zásilku, nikoliv hodnotou zásilky. Zbožová faktura, která byla žalobcem doložena v dřívějších řízeních s koncovým trojčíslým 156 je pouze dokladem o prodejní ceně mezi prodávající společností ANEX s.r.o. a kupující společností LADY MEI s.r.l.. Rovněž se dle názoru žalované nemůže žalobce domáhat úroku ze škody v souladu s Úmluvou CMR a rovněž současně úroků z prodlení dle zákona.

Soud ve věci provedl důkaz dopisem zástupce žalobce žalované ze dne 27.6.2007, kterým byla uplatněna náhrada škody za postrádání zásilky v částce 4.757.146,- Kč a současně byl proveden zápočet pohledávek žalované ve výši 813.189,50 Kč. Z předžalobního pokusu o smír ze dne 10.1.2012 bylo zjištěno, že žalobce vyzval žalovanou k zaplacení částky 3.965.006,90 Kč s 5% úrokem ze škody do 31.1.2012, neboť v opačném případě má dispozice vymáhat pohledávku soudní cestou.

Z rozsudku Okresního soudu ve Strakoniciích čj. 4C 21/2007-238 bylo zjištěno, že byla zamítnuta žaloba žalobce ŠINDELÁŘ SPEDITION s.r.o. proti žalovanému CN-CARGO Spedition s.r.o. o zaplacení 811.389,50 Kč s příslušenstvím (ohledně částky 33.360,- Kč s příslušenstvím bylo řízení pro zpětvzetí žaloby zastaveno) a žalobci byla uložena povinnost zaplatit žalovanému náklady řízení, doplatek soudního poplatku a náklady státu. Ke zpětvzetí žaloby co do částky 33.360,- Kč došlo z toho důvodu, že žalovanému byla ze strany žalobce tato částka uhrazena. Z provedeného dokazování vzal soud za zjištěné, že žalobce dne

21.3.2007 převzal zásilku textilu o brutto váze 18000Kg a hodnotě 185.731,20 EUR k přepravě s tím že zboží mělo být připraveno k vykládce dne 23.3.2007 nejpozději do 18:00 hodin. Z výpovědi svědků bylo v řízení zjištěno, že osádka vozidla v Praze při nakládce dostala doklad, kde bylo uvedeno, kde mají v případě pozdního dojezdu parkovat, a to na benzině v Římě nebo osvětleném frekventovaném místě. Vzhledem k tomu, že nebylo možné včas připravit vozidlo na vykládku, zaparkovali řidiči vozidlo poblíž místa, kde měli vykládat, a to poblíž brány do kasáren, které považovali za bezpečné. Kolem druhé hodiny ráno (24.3.2007) bylo vozidlo přepadeno, náklad byl vyložen a řidiči byli ponecháni na jiném místě, přičemž řidič Ladislav Potůček utrpěl zranění, pro které byl ošetřen v nemocnici. Z provedených důkazů dospěl soud k závěru, že ztrátě zásilky bylo možné předejít řádným plánováním časového rozvrhu přepravy a z tohoto důvodu žalobce odpovídá za škodu ve smyslu čl. 17 odst. 1 Úmluvy CMR, neboť neprokázal, že by loupež byla neodvratitelná, naopak bylo prokázáno, že se žalobce dopustil při přípravě a provádění předmětné přepravy chyb, které vedly k odcizení zásilky. Pokud jde o výši škody, vypočítal soud tuto v souladu s čl. 23 a 25 Úmluvy CMR částku 4.757.146,40 Kč (8,33 x 31,27 Kč x 18000 Kg). Neboť tato částka k zápočtu výrazně převýšila procesní obranu žalované, byla žaloba zamítnuta.

Rozsudek Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 21.3.2008 byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8.11.2011 pod č.j. 22 Co 2051/2008-330, a to s odkazem na vázanost právním názorem dovolacího soudu, neboť se žalobce nezprostil odpovědnosti za ztrátu zásilky pro okolnosti, které nemohl odvrátit, neboť ke ztrátě zásilky lze předejít řádným naplánováním přepravy náklady s časovou rezervou tak, aby bylo možno dojet do místa vykládky včas, případně osádka vozidla měla být poučena o možnostech bezpečného parkování v místě vykládky. Vozidlo současně nebylo dostatečně mechanicky zajištěno bezpečnostním zámkem a jeho osádka nebyla poučena o známém nebezpečí v okolí Říma. Žalobce tak neučinil všechna jemu dostupná opatření k tomu, aby se přepadení vozidla a loupeži zásilky vyhnul. S tímto odůvodněním byl rozsudek Okresního soudu ve Strakoniciích potvrzen (do tohoto rozsudku si žalovaná podala dne 6.2.2012 dovolání). Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28.6.2011 bylo pod č.j. 23Cdo 1383/2009-312 zjištěno, že byl zrušen původní rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16.12.2008 a věc byla Krajskému soudu v Českých Budějovicích vrácena k dalšímu řízení, neboť odvolací soud nesprávně vyložil podmínky zproštění odpovědnosti dopravce podle čl. 17 odst. 2 Úmluvy CMR a dospěl k závěru, že sám skutek loupežného přepadení a ozbrojeného útoku je liberačním důvodem. Dle názoru dovolacího soudu musí dopravce vyvinout v rámci své povinnosti veškeré úsilí k tomu, aby zásilka nebyla vystavena nebezpečí ztráty nebo poškození, je profesionální podnikatelem a musí možná rizika ztráty nebo poškození zásilky předvídat a činit prevenční opatření, aby tato rizika minimalizoval.

Ze spisu vedeného Okresním soudem ve Strakoniciích č.j. 4 C 21/2007 byl proveden důkaz žalobou o zaplacení částky 43.369,50 Kč s příslušenstvím z titulu nezaplacené přepravy z objednávky žalované (CN CARGO Spedition s.r.o.) u žalobce (Šindelář Spedition s.r.o.). Důkaz byl dále proveden objednávkou přepravy z 31.5.2006, kterou žalovaná objednala u žalobce přepravu zásilky s nákládkou ve Wilrijk v Belgii a vykládkou ve Vídni v Rakousku v ceně 27.000,- Kč (cena bez DPH). Důkaz byl dále proveden protokolem ze dne 28.1.2008 a procesní obranou žalované v částce 4.200.000,- Kč a protokolem o výsledku svědka [REDAKCE]. Důkaz byl dále ve věci proveden protokolem o jednání ze dne 15.2.2008 a protokolem o výsledku svědka [REDAKCE] a dále dopisem žalované, ze kterého na č.l. 33 spisu vyplývá, že žalobce odmítl svoji odpovědnost za ztrátu zásilky dopisem ze dne 3.5.2007. Důkaz byl dále proveden č.l. 42 spisu, ze kterého byl zjištěno odmítnutí odpovědnosti ze vzniklou škodu žalobcem žalované z 3.5.2007, dále „chorobopisem“ první pomoci na č.l. 65 spisu o ošetření [REDAKCE] s lebečním traumatem, pohmožděninou a otokem v oblasti temenní vpravo, v lící oblasti vlevo s tržnou ranou v přední části hlavy po napadení dne 24.3.2007 v 4:32 hodin s tím, že pacient odmítl hospitalizaci, zranění mu bylo

vyčištěno fyziologickým roztokem a šito oddělenými dvěma stehy. Pacient rovněž odmítl navrhovaný neurgentní chirurgický zákrok. Ze záznamu o době řízení a bezpečnostních přestávkách bylo zjištěno, že vozidlo vyjelo dne 21.3.2007 z Prahy ve 14:00 hodin. Z faktury společnosti dodavatele ANEX CZ s.r.o. a příjemce LADY MEI s.r.l. (firma se sídlem v Římě v Itálii) byla zjištěna cena textilního zboží 185.731,20 EUR.

Zástupce žalovaného poté ve věci namítl promlčení nároku vzhledem k čl. 32 Úmluvy CMR, když odmítnutím reklamace z května 2007 došlo k obnovení promlčecí lhůty.

K tomu bylo doplněno dokazování o prohlášení o prodloužení promlčecí doby z 13.3.2008, 13.5.2010, 26.4.2011, a to zástupcem žalované (2008) a dále jednatelem žalovaného [REDAKCE] (2010 a 2011), ze kterých bylo zjištěno, že v souladu s ust. § 401 obch. z. žalovaná vůči žalobci prodlužuje promlčecí dobu ohledně uplatněného nároku na náhradu škody ve výši 4.757.146,40 Kč. K tomu se zástupce žalované vyjádřil tak, že jménem žalované, je-li jmenováno více jednatelů, jednají vždy dva jednatele společně, pokud valná hromada nestanoví jinak, a to tím způsobem, že k vytištěné či jinak vyznačené obchodní firmě připojí svůj podpis. Žalobce neměl důvod pochybovat o tom, že prohlášení o prodloužení promlčecí doby bylo učiněno a podepsáno v souladu s rozsahem jednateleckého oprávnění jednatele [REDAKCE]. Uplatnění námitky promlčení považuje žalobce nejen za nedůvodné, ale především za úkon, který nepožívá právní ochrany, neboť je absolutně neplatný, pro rozpor se zásadami poctivého obchodního styku.

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12.12.2012 pod č.j. bylo žalobě (s výjimkou části úroku z prodlení) vyhověno a žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 3.965.006,90 Kč s přísl. a náklady řízení (výrok I. a III), když po provedeném dokazování vzal soud za zjištěný skutkový stav tak, jak je popsán v odůvodnění rozhodnutí rozsudku Okresního soudu ve Strakonici, včetně právních závěrů Nejvyššího soudu ČR v rámci podaného dovolání a následně potvrzujícího rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (jak byla tato rozhodnutí citována shora). Na odůvodnění těchto rozhodnutí soud odkazuje, když se současně zcela ztotožňuje s právním závěrem Okresního soudu ve Strakonici a Nejvyššího soudu ČR, pokud jde o výklad otázky zproštění se odpovědnosti za ztrátu zásilky. Dle názoru soudu ani v tomto případě nelze uzavřít, že v případě odcizení zásilky je samotné její násilné odcizení liberačním důvodem ve smyslu ust. § 17 odst. 2 Úmluvy CMR. Tento soud se ztotožňuje tím, že bylo v řízení prokázáno, že žalovaná (žalobce v původním řízení před Okresním soudem ve Strakonici) neučinila všechna opatření korespondující profesionální péči o zásilku vztahující se k výběru a způsobu zabezpečení vozidla, organizace trasy a bezpečného parkování na místě poté, co vozidlo žalovaného došlo na vykládku v době, když již tato nemohla být provedena. Skutečnost zjištěná z důkazu provedeného výpověďmi osádky p. Vladislava a Michala Potůčka, že osádka zastavila na místě v blízkosti kasáren, nesvědčí o vyvinutí veškerého úsilí k tomu, aby zásilka nebyla vystavena nebezpečí ztráty nebo poškození, když sama skutečnost, že došlo k odcizení zásilky, je tohoto dostatečným důkazem. S odůvodněním, jak jej učinily soudy v řízeních citovaných shora, se tedy podepsaný soud v plném rozsahu ztotožňuje. Soud se rovněž ztotožňuje i s výší náhrady škody, která vychází z tzv. zbožové faktury, která označila hodnotu zásilky částkou 185.731,- EUR. Dle názoru soudu není v řízení důvod zkoumat cenu zboží, za kterou zboží koupila společnost, která zboží předala k přepravě, neboť tato společnost ohodnotila zboží právě částkou uvedenou shora, kterou za přepravované zboží měla od italské společnosti inkasovat. Jedná se tedy o škodu zcela v souladu s ust. čl. 25 bod 1,2 a 4 a čl. 23 Úmluvy CMR, podle které při poškození zásilky hradí dopravce částku v místě a době jejího převzetí k přepravě, včetně dovozného, cla a jiných výloh, pokud se tyto hradí. Touto částkou je právě cena zásilky (tak, jak byla doložena zbožovou fakturou) předané žalované žalobcem k přepravě v Praze s vykládkou v Římě. Cena této zásilky pak představuje částku 185.731,20 EUR, nikoliv částku za jakou společnost zboží nakoupila od svého dodavatele.

V původním řízení se soud zabýval také námitkou žalované na promlčení uplatněného nároku na náhradu škody s ohledem na učiněná zjištění, že žalobce uplatnil u žalované právo z titulu náhrady škody reklamací ze dne 27.6.2007, žalovaná nárok žalobce odmítla (tato skutečnost vyplývá z důkazu provedeného č.l. 33 ze spisu OS ve Strakonících 4 C 21/2007) dopisem ze dne 3.5.2007. Dle názoru soudu došlo ke stavění promlčecí lhůty jednostrannými prohlášeními žalované tak, jak byla založena do spisu, ať již podepsaného zástupcem žalované (13.3.2008) nebo jednatelem žalované (13.5.2010 a 26.4.2011). Žaloba byla podána 11.5.2012, tedy ve lhůtě posledního prohlášení o prodloužení promlčecí doby do 31.5.2012. I vzhledem k tomu, že způsob jednání za společnost, jak bylo zjištěno z obchodního rejstříku, je dán tak, že v případě jmenování dvou jednatelů, jednají jménem společnosti vždy dva jednatele společně, pokud valná hromada jednotlivým jednatelům nestanoví právo k samostatnému zastupování, má soud za to, že v daném případě prohlášením jednoho z jednatelů žalované společnosti (zápis v obchodním rejstříku možnost jednání za společnost jedním jednatelem ze dvou nevylučuje) došlo k prodloužení promlčecí doby, neboť lze souhlasit se žalující stranou, že pokud tento jednatel nebyl oprávněn valnou hromadou jednat v této konkrétní věci za společnost samostatně, jedná se o překročení jeho jednatelejších oprávnění, která mohou směřovat pouze ve vztahu ke společnosti, nikoliv ke třetím osobám. I v případě, že by tato argumentace žalující strany nebyla případně shledána důvodnou, lze podle názoru soudu učinit závěr, že námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy, neboť žalobce před podáním této žaloby vyčkával pravomocného rozhodnutí Okresního soudu ve Strakonících, kde byla součástí žaloby i částka z titulu náhrady škody za odcizení zásilky uplatněna formou procesní obrany, a kde soud rozhodoval o nároku z titulu náhrady škody v rámci předběžné otázky. Na straně žalobce lze tedy logicky předpokládat, že očekával vstřícný krok ze strany žalované poté, co rozhodnutí Okresního soudu ve Strakonících po závazném právním názoru Nejvyššího soudu ČR nabylo právní moci, když současně byl žalobce žalovanou o budoucím vstřícném kroku opakovaným prodloužováním promlčecí doby ujišťován.

K odvolání žalované bylo rozhodnutí Krajského soudu zrušeno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 31.3.2014 pod č.j. 12 Cmo 159/2013-118 s tím, že vzhledem k tomu, že předmětem řízení je část náhrady škody, která byla pravomocně vyřešena rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících, po proběhlém odvolacím a dovolacím řízení, byl soud prvního stupně při rozhodování o platném nároku na náhradu škody vázán podle § 159a o.s.ř. těmito rozsudky. Nelze tedy vytknout pochybení soudu prvního stupně, pokud vyšel po provedeném dokazování ze zjištěného skutkového stavu a závěrů uvedených v rozsudcích shora a dospěl k závěru, že žalovaný jako dopravce odpovídá za vznik předmětné škody dle čl. 17 Úmluvy CMR, neboť neprokázal existenci liberačních důvodů a neučinil všechna opatření, která souvisí s profesionální péčí o zásilku, jako je výběr a způsob zabezpečení vozidla, organizaci trasy a bezpečného parkování. Soud prvního stupně rovněž správně stanovil rozsah náhrady škody dle čl. 23 odst. 2 Úmluvy CMR, který stanoví, že hodnota zásilky se určuje podle bursovní ceny a není-li bursovní cena, podle běžné tržní ceny, popř. podle obecné hodnoty zboží stejné povahy a jakosti. Pokud soud vyšel z tzv. zbožové faktury, ve které byla hodnota zásilky vyčíslena částkou 185.731,- EUR nepochybil.

Pokud však soud prvního stupně hodnotil námitku žalovaného na promlčení žalobou uplatněného nároku jako nedůvodnou, neboť v daném případě došlo ke stavění promlčecí doby jednostrannými prohlášeními žalovaného přípisem ze dne 13.3.2008, 13.5.2010 a 26.4.2011, v nichž žalovaný žalobci prodloužil promlčecí dobu ohledně uplatněného nároku na náhradu škody ve výši 4.757.146,40 Kč, pak odvolací soud se s těmito závěry neztotožnil, neboť jak bylo soudem prvního stupně zjištěno, přípisem ze dne 13.5.2010 a 26.4.2011, kterými mělo dojít k prodloužení promlčecí doby v prvním případě do 31.5.2011 a v druhém případě do 31.5.2012, za žalovaného podepsal pouze jeden z jednatelů žalované společnosti, což je v rozporu se zapsaným způsobem jednání za společnost v obchodním rejstříku žalované

společnosti, který platil v rozhodné době, a platí dodnes. Z výpisu z obchodního rejstříku společnosti vyplývá, že jako jednatelé byly v rozhodné době, tj. v době podpisu těchto listin, zapsáni dva jednatelé. Pokud jde o způsob jednání, v obchodním rejstříku se uvádí: „Je-li jmenováno více jednatelů, jednají jménem společnosti dva jednatelé společně, pokud valná hromada jednotlivým jednatelům nestanoví právo k samotnému zastupování. Podepisování za společnost se děje tak, že jednatel k vytištěné, napsané nebo jinak vyznačené obchodní firmě společnosti připojuje svou podpis. V řízení nebylo prokázáno, že by valná hromada v tomto případě stanovila jednateli, panu [REDAKCE], právo k samostatnému zastupování společnosti. Pokud tedy jmenovaný jednatel za žalovanou společnost předmětné listiny podepsal, nejedná se ve smyslu závěrů Nejvyššího soudu ČR v rozsudku sp. zn. Odo 29 Cdo 301/2010 o překročení jednatelského oprávnění, ale o nedodržení způsobu jednání za společnost. Údajná prodloužení promlčecí lhůty v uvedených prohlášeních, jsou proto neplatnými právními úkony, které tvrzený účinek – stavění promlčecí lhůty mít nemohou.

Nesprávný je i závěr soudu prvního stupně o tom, že námitka promlčení byla ze strany žalovaného uplatněna v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku. Právo vznést námitku promlčení má povinná osoba po uplynutí promlčecí doby a toto právo povinné osobě přiznává zákon. Může ji vznést kdykoliv během soudního sporu až do právní moci rozhodnutí. Námitky promlčení se nelze platně vzdát, neboť by to bylo v rozporu s kogentní povahou úpravy promlčení. Jestliže žalovaný v daném případě vznesl námitku promlčení, nemůže být proto tato námitka v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku.

Vzhledem k nesprávnému závěru ohledně prodloužení promlčecí doby dohodou účastníků ze shora uvedených důvodů soud prvního stupně neposuzoval námitku promlčení z hlediska čl. 32 odst. 2 Úmluvy CMR, podle kterého, písemná reklamace staví běh promlčecí doby až do dne, kdy dopravce reklamaci písemně odmítne a vrátí k ní připojené doklady. Je-li reklamace zčásti uznána, běží promlčecí doba toliko u té části reklamace, která zůstala sporná. Důkaz o přijetí reklamace nebo o odpovědi na ni a o vrácení dokladů přísluší té straně, která se na tyto skutečnosti odvolává. Pozdější reklamace v téže věci běh promlčecí doby nestaví.

Žalovaný tvrdil, že reklamaci u něho žalobce učinil fakturou č. 700000001502, kterou mu vrátil společně s přípisem ze dne 3.5.2007 o odmítnutí reklamace. Žalobce tvrdil, že řádná reklamace byla provedena až dopisem ze dne 27.6.2007.

Odvolací soud z důvodů, že je nutné se vznesenou námitkou promlčení žalobou uplatněného nároku z pohledu čl. 32 odst. 2 Úmluvy CMR zabývat, přičemž v této souvislosti je třeba postavit najisto, kdy žalovaný ztrátu zásilky reklamoval a kdy byla tato reklamace žalovaným odmítnuta, odvoláním napadený rozsudek zrušil dle § 219a odst. 1 o.s.ř. a věc mu dle § 221 odst. 1 o.s.ř. vrátil k dalšímu řízení.

U dalšího jednání před soudem prvního stupně bylo dokazování doplněno o výslech svědkyně [REDAKCE], která u žalované společnosti pracovala do 31.12.2014 na pozici oddělení škod, likvidace a reklamace. Reklamace probíhaly tak, že většinou přišel zákazník, nebo přišla faktura s vyčíslenou škodou, svědkyně měla za povinnost dohledat přepravu, které se to týkalo a podklady pro škodu a řešit celou věc s pojišťovnou. Kdyby náhrada škody, nebo žádost o náhradu škody nebyla oprávněná, věc bych řešila s jednatel společnosti a po konzultaci s ním by byl nárok zamítnut. Listinu č.l. 42 z 3.5.2007 o vrácení faktury žalobci (přílohy) psala svědkyně. Vzpomíná si, že k zamítnutí žádosti došlo po prostudování věci a po konzultaci s právníkem společnosti, řidiči byli přepadeni a nešlo tomu zabránit, tedy společnost škodu nehradila.

V pracovní smlouvě měla svědkyně v popisu práce Administrativní pracovnice – ekonom, byla zmocněna k tomu odmítat za společnost ř reklamacce, ale nikoli zmocněna písemně, v rozvrhu práce nebo v nějakém jiném popisu práce takové zmocnění uvedeno nebylo.

Dokazování bylo dále doplněno o výsledch svědkyně [REDAKCE], fakturantky žalobce, která se k faktuře daňovému dokaldu č.001502/076 ze dne 18.4.2007, splatné dne 17.5.2007 na částku 5.231.205,60 Kč, výstavce žalobce a odběratele žalovaného, vyjádřila tak, že tuto fakturu vystavila na pokyn pana [REDAKCE] (jednatel žalobce), přičemž se jedná o standardní způsob fakturace ve společnosti. Osobně svědkyně škody neřešila, za společnost žalobce nejednala, vystavovala pouze faktury. V pracovní smlouvě svědkyně neměla uvedeno, že by mohla řešit reklamace nebo škody za společnost žalobce.

Vzhledem k obsahu zrušovacího rozhodnutí Vrchního soudu v Praze se soud v dalším řízení zabýval výlučně otázkou platnosti písemné reklamace žalobce a platnosti odmítnutí této reklamace žalovanou, neboť s písemnou reklamací spojuje čl. 32 odst. 2 Úmluvy CMR stavení běhu promlčení, které počíná dále běžet, pokud byla reklamace platně odmítnuta. Žalovaná tvrdí, že reklamace byla žalobcem učiněna odesláním faktury č. FO-001502/076 ze dne 18. 04. 2007, a tato faktura byla vrácena žalobci dne 03. 05. 2007, a toto vrácení žalovaná považuje za odmítnutí reklamace. Dle názoru soudu ale nelze tuto fakturu považovat za písemnou reklamaci ve smyslu ust. čl. 32 odst. 2 Úmluvy CMR, a za řádnou reklamaci lze považovat až písemné sdělení právního zástupce žalobce žalované společnosti ze dne 27. 06. 2007. Faktura žalobce odeslaná žalované, není právním úkonem reklamace podle čl. 32 odst. 2 Úmluvy CMR, a tudíž platným uplatněním nároku na náhradu škody, neboť tento úkon nebyl učiněn statutárním orgánem žalobce a rovněž nejde ani jiného zástupce (to v řízení není žalobcem ani tvrzeno). Faktura byla vystavena pracovnící žalobce [REDAKCE], fakturantkou, která jak uvedla ve své výpovědi nebyla nikdy pověřena uplatňováním nároků na náhradu škody a ani jiným jednání za žalobce. Současně dle názoru soudu nebyla tato reklamace žalovanou stranou řádně odmítnuta, neboť v souladu s ustanovením tehdy platného obchodního zákoníku může takový právní úkon učinit jen statutární orgán žalované společnosti, způsobem zapsaným v obchodním rejstříku (v rozhodné době) pro jednání za společnost, v tomto případě jejími dvěma jednatelem (viz shodně odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Praze citované shora). Svědkyně [REDAKCE] ve své výpovědi rovněž uvedla, že neměla v popisu své práce písemné zmocnění k odmítnutí reklamace a její tzv. odmítnutí reklamace vrácením faktury (po konzultaci s právníkem) považuje soud ve vztahu k žalobci rovněž za neplatné. Nebylo-li platné prohlášení o prodloužení promlčecí doby podepsané za žalovanou starnu jenom jedním jejím jednatelem, pak nemohlo být ani řádným právním úkonem uplatnění práva na náhradu škody zaslání faktury svědkyní [REDAKCE] žalované a ani řádným úkonem odmítnutí reklamace vrácení této faktury svědkyní [REDAKCE] žalobci. S tímto odůvodněním soud uzavřel, že žalobce písemně reklamoval předmětný nárok na náhradu škody až písemným sdělením svého zástupce ze dne 27. 06. 2007, přičemž tato reklamace nebyla žalovanou řádně odmítnuta postupem podle ust. čl. 32 odst. 2 Úmluvy CMR, došlo tedy ke stavení běhu promlčecí doby a nárok žalobce tak není promlčen.

Výrok o nákladech řízení vyplývá z ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a odpovídá úspěchu účastníků ve věci. V řízení byl plně úspěšný žalobce (částečné zamítnutí úroku z prodlení v původním řízení dle názoru soudu úspěch žalobce ve věci nemůže ovlivnit) soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů v souladu s vyhl. č. 484/2000 Sb. za zastupování účastníka advokátem ve za 9 úkonů po 24.180 Kč, 9x režijní paušál po 300,- Kč + z těchto částek 21% DPH a dále náklady za zaplacený soudní poplatek z návrhu ve výši 198.250,- Kč, celkem 465.837,20 Kč. Současně soud nepřiznal žalobci náklady dovolací řízení, neboť v této části sporu žalobce úspěšný nebyl.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Toto rozhodnutí lze k návrhu soudně vykonat, pokud by povinnosti v něm uložené nebyly včas a řádně splněny.

V Českých Budějovicích dne 2.2. 2017

Mgr. Eva Zvěřinová, v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Michaela Pourová